

Arrest

nr. 146 086 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag (grotendeels) steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige, eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk problemen met de autoriteiten omdat verzoeker ten tijde van de oorlog hulp heeft geboden aan de rebellen.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 15 537 van 2 september 2008 omdat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: verzoekers Belgisch rijbewijs, een getuigenverklaring, een medisch attest uit de Russische Federatie, een convocatie, het binnenlands paspoort van verzoekster, de geboortektes van hun zonen Hal. en Ham., en medische documenten uit België met betrekking tot verzoekster.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 15 537 van 2 september 2008 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers -verzoekster baseert zich bij onderhavige asielaanvraag opnieuw, net zoals bij haar eerste aanvraag, op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door haar echtgenoot, thans verzoeker- naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 maart 2015, voeren verzoekende partijen aan dat de stukken die zij indienen hun terugkeer met IOM naar Tsjetsjenië bevestigen. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat zij wel degelijk nieuwe stukken hebben ingediend aangezien de oproeping nieuw is en aantoonde dat verzoeker nog altijd gevisieerd wordt. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij reeds 8 jaar in België verblijven en hun kinderen het goed doen op school en goed geïntegreerd zijn.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ook ter terechtzitting in gebreke blijven de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, op een afdoende wijze te weerleggen of te ontkrachten. Ze beperken zich immers tot de loutere stelling dat ze wel degelijk nieuwe stukken hebben ingediend aangezien de oproeping nieuw is en aantoonbaar dat verzoeker nog altijd geïnterviewd wordt, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten en de in de beschikking opgenomen grond dat verzoekende partijen geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Zo werd in de bestreden beslissingen het volgende vastgesteld:

“U verklaart dat u op 13 augustus 2013 met behulp van IOM naar Tsjetsjenië bent teruggekeerd, dat u daar tot oktober 2013 hebt verbleven en dat u vervolgens nog tot 30 november 2014 in Stavropol in Rusland hebt verbleven (DVZ Gehoorverslag 2e AA Isa, rubriek 14). Er moet echter worden vastgesteld dat u deze terugkeer onvoldoende weet te staven, waardoor hier geen geloof aan kan worden gehecht. Mocht u immers werkelijk via IOM per vliegtuig naar Moskou zijn gereisd, vervolgens naar Mineralnye Vody in de regio Stavropol en daarna met de bus naar Novoterskoye in Tsjetsjenië zijn gegaan, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u enig document neerlegt om deze terugkeer te staven. Dit doet u echter allerm minst. Deze vaststelling prangt des te meer gezien ook bij uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat u onvoldoende bewijs leverde van een beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië midden mei 2007. Het enige document dat u nu neerlegt waarmee u uw verblijf in 2013 in de Tsjetsjeense Republiek tracht aan te tonen is een medisch attest dd. 15 oktober 2013 van het ziekenhuis van Novoterskoye waarin staat te lezen dat u zich op 15 oktober 2013 met een hersenschudding en meerdere verwondingen voor medische hulp hebt aangeboden (Document 3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat in de Russische Federatie, en in de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder een hoge graad van corruptie heerst, waardoor eender welk document eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen. Hierdoor is de objectieve bewijswaarde van Russische documenten bijzonder relatief en is dit medisch attest op zich niet afdoende om uw verklaarde terugkeer naar de Tsjetsjeense Republiek te staven. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u meer documenten omtrent uw terugkeer naar Tsjetsjenië zou voorleggen, zeker aangezien u verklaart dat u met hulp van IOM bent teruggekeerd. Dat u hier niet in slaagt, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Daarnaast werd u in het kader van uw tweede asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd naar uw reispaspoort om op die manier uw terugkeer naar Tsjetsjenië alsnog te staven. U verklaarde toen dat u weliswaar een reispaspoort hebt gehad, dat daar stempels in werden gezet, maar dat u dit paspoort bent kwijtgeraakt en dat het bovendien niet meer geldig is (DVZ Gehoorverslag 2e AA Isa, rubriek 14). Uit documenten in uw administratief dossier blijkt echter dat u op 23 augustus 2011 door de Poolse autoriteiten werd gearresteerd nadat u vanuit Litouwen naar Polen trachtte te reizen zonder geldige Poolse verblijfsdocumenten. De Poolse autoriteiten stuurden hierbij een kopie van uw Russisch internationaal reispaspoort dd. 21/07/2011 (geldig tot 21.07.2016) op en een kopie van uw Russisch binnenlands paspoort dd. 31/05/2011. Dit is opmerkelijk. Uit deze documenten blijkt immers dat u op 31 mei 2011 in de regio Naur in de Tsjetsjeense Republiek een nieuw Russisch binnenlands paspoort zou hebben verkregen en dat u toen dus naar Tsjetsjenië bent teruggekeerd. Dat u dit in het kader van uw tweede asielaanvraag niet vermeldt, maar wel onaannemelijke verklaringen aflegt over een terugkeer in augustus 2013 is opvallend en ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Dat u bovendien op 31 mei 2011 een binnenlands paspoort en op 21 juli 2011 een reispaspoort zou zijn uitgereikt door de Russische autoriteiten valt bovendien niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor vervolging vanwege diezelfde autoriteiten. Daarenboven, als u op 21 juli 2011 een reispaspoort hebt verkregen, betekent dit dat u actueel wel in het bezit bent van een niet verlopen reispaspoort (geldig tot 21.07.2016) en dat u dit moedwillig voor de Belgische asielinstanties tracht achter te houden. Het gebrek aan geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië in 2013 wordt hierdoor nogmaals bevestigd.”

Gelet op voorgaande vaststellingen brengen verzoekende partijen geen documenten bij die hun terugkeer naar Tsjetsjenië kunnen staven. Het loutere gegeven dat de oproeping nieuw is, houdt, in tegenstelling tot wat ze lijken te pretenderen, geenszins in dat dit een element betreft die de kans aanzienlijk groter maakt dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Immers, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid

van een ongelooftwaardig asielrelaas herstellen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekende partijen, is deze convocatie niet afdoende om deze conclusie om te keren. Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat in de Noordelijke Kaukasus eender welk document gemakkelijk tegen betaling kan worden verkregen, waardoor dit document hoe dan ook de vastgestelde ongelooftwaardigheid niet kan ombuigen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de convocatie onderaan niet werd afgestempeld, waardoor het gebrek aan authenticiteit van dit document verder wordt bevestigd.

Wat betreft de integratie van de kinderen van verzoekende partijen in België, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS